

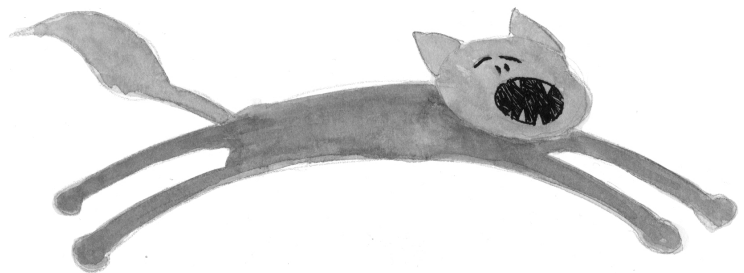
SOUKROMÝ DETEKTIV MATYLD

*Na stopě
šeriového vraha*

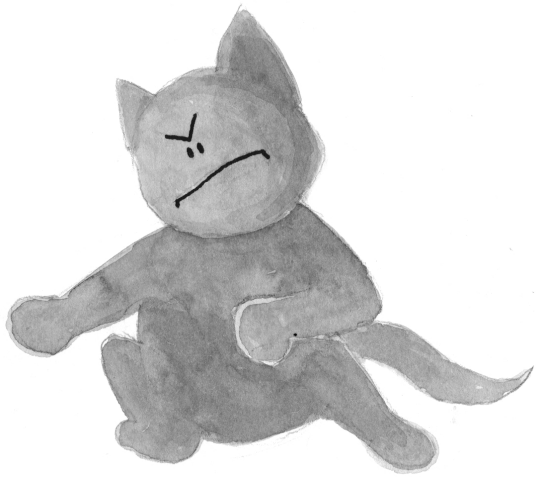

Jan Poláček

ALBATROS

ALBATROS

SOUKROMÝ DETEKTIV
MATYLD

*Na stopě
sériového vraha*

Jan Poláček

ilustrace Tomáš Kropáček

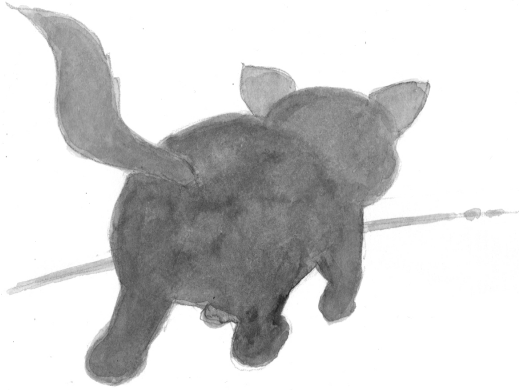
ALBATROS

© Jan Poláček, 2015

Illustrations © Tomáš Kropáček, 2015

ISBN 978-80-00-04031-8

**Jiříkovi
a kocourům Matyldovi,
Freddymu a Blešákovi.**

Kapitola 1

Čert byl asi sedmikilový, dobře živený kocour. Od tlapek po ouška měřil na chlup pětatřicet centimetrů. Krom bílých vousků a zelených očí byl černý jako uhel. Kolem krku nosil silný zlatý řetěz se známkou a vždycky měl pečlivě vykartáčovanou srst. Kdybyste ho neznali, řekli byste o něm: Tohle není žádné tinfítko, ale pěkná vazba. Ano, na první pohled vypadal dost tvrdě. Ale bylo to jen zdání. Ve skutečnosti měl svalů pod kožichem pramálo. Jeho podstatnou část tvořilo sádlo z dobrého jídla.

Dnes byl navíc nervózní. Jindy spokojený tloušťík ztrácel klid. Tvářil se dost zoufale, a kdyby měl na tlapce hodinky, nespustil by z nich pohled ani na chvíli. Nejistě přešlapoval na prahu a čekal, až naši otevrou domovní dveře a já potom svou kancelář.

Stál jsem v obývacím pokoji za oknem a svrchu ho pozoroval. Chvilí smířeně seděl, pak vstal a několikrát se proběhl sem

a tam. Jak ale jinak? Nakonec zase skončil na zadku. Ocásek obtočil kolem těla, jako by se bál, že mu ho někdo přišlápne. Zhluboka povzdechl, oči však nezvedl. Neměl ani tušení, že na něj shora koukám.

Na oblohu vyšlo sluníčko a rozdělilo naši zahradu do dvou částí. Na jedné byla tráva zelená, protože se na ní v paprscích námraza rozpustila. Tu druhou ještě pokrývaly šedivé krystaliky ledu. Venku jistě mrzlo. Ale doma jsme měli nad topením příjemně teplo.

Z protější stěny na mě z rámečku hleděl strýček Freddy. Byl stejně zrzavý jako já, ale hlavu měl úplně nahoře trochu placatou. Oči upíral kamsi do dáli a fotograf ho ani kapku nezajímal. Znal jsem ho jen z toho obrázku, protože už před lety zmizel kdesi ve světě. Prý úplně beze stopy. Každý den jsem měl na misce, že jen on byl ten pravý a divoký kocour. To na sebevědomí nikomu nepřidá. Ale nějaká fotografie není pravá, a už vůbec ne divoká. On byl přece pryč. Teď jsem tu žil jenom já a nikdo jiný.

Čert tichounce zakvičel a tlapou plácl do rohožky před naším vchodem.

Už jsem se na to nemohl dívat. Seskočil jsem z parapetu dolů, přeběhl chodbu ke dveřím a jemně na ně zaškrábal. Víím, že to nesmím, že se na mě pro to naši zlobí. Pomoc bližnímu je ale přece důležitější než sebekrásnější dveře, co nám jen zbytečně brání volně chodit sem a tam.

Na schodech do patra to zarachotilo a přes zábradlí se naklonila má domácí. „Necháš toho!“ křikla a pomalu scházela dolů. „Chceš jít ven?“

Nemělo cenu cokoli vysvětlovat. Nebyl čas na zbytečné důvěrnosti. Naši si obvykle hned začnou myslet kdovíco. Berou mě do náručí. Snaží se mě drbat. Teď na to vážně nebylo kdy. Jen jsem přešlápl, aby paní pochopila, že mám venku něco nutného.

„Tak běž,“ vybídla mě, „a koukej přijít včas.“

Zámek cvakl a já prošel mezerou právě tak jen pro mě. Čert by se skrz ni určitě neprotáhl.

Uviděl mě a neklidně poposedl. „Psí počasí, vidíte,“ zabručel na přivítanou a stoupl si na všechny čtyři. Zhluboka dýchal a od tlamičky mu utíkala bílá pára. Snažil se chovat statečně, ale brada se mu v tu chvíli sama od sebe rozklepala.

Měl jsem pro něj slabost, koneckonců žil hned vedle u sousedů. Kdo mohl líp než já vědět, že je to vlastně nekňuba, který je vděčný za každý kousek jídla. I ten řetěz na krku nosil spíš kvůli svým, co mu ho jednou kdoví proč koupili. Do očí by vám to ale nikdy nepřiznal. Vytrpěl si své, ten jejich prcek ho léta tahal jako malé kotě. Možná tolik žral jen proto, aby jim pořád připadal dost roztomilý. Za hrst granulí by udělal cokoli.

Pokývl jsem mu na pozdrav. „Co vy tady?“

Oči mu plavaly v slzách. Posmrknul. Pohodil hlavou, až mu řetěz na krku zachřestil. Sedl si a pak zase hned vstal. Sípal, jako by právě na posezení spořádal celou husu.

„Tak co se stalo?“

„Matylde,“ zaskučel, „musíte mi pomoci. Já nic neudělal. Já jsem dočista nevinnej.“

Tušil jsem nový případ. „Tak pěkně popořádku,“ uklidňoval jsem ho, „zhluboka se nadechněte a spusťte.“

„Tam,“ ukazoval, „u nás na zahradě.“ Zdálo se, že se vzápětí zase rozeběhne domů. „Taková hrůza.“

„Pěkně pomalu,“ brzdil jsem ho, „co je u vás na zahradě?“

„Leží tam mrtvej a naši říkají –“

„Kdo tam leží?“

„Pták. Všude kolem něho vytrhané peří –“

„Vy jste se spolu nějak blíž znali?“

„Ale vůbec ne. Dneska jsem ho viděl prvně,“ ubezpečoval mě. „A hned jsem ho našel takhle.“

„A co s tím tedy máte společného?“

„To je to,“ zabručel. „Podle našich za to můžu já. Prej jsem ho zabil a –“

„A udělal jste to?“

„Zbláznil jste se? To já nikdy. Já ptáky přece –“

Ušklíbl jsem se. „Chráníte je a pomáháte jim?“

„To zrovna ne. Ale podívejte se na mě. Copak já dokážu vy-
lízit za nějakým ptákem na strom? Copak já dokážu nějakýho
chytit?“

„No,“ uvažoval jsem, „kdyby třeba nemohl létat. Kdyby měl
nějakou nemoc.“

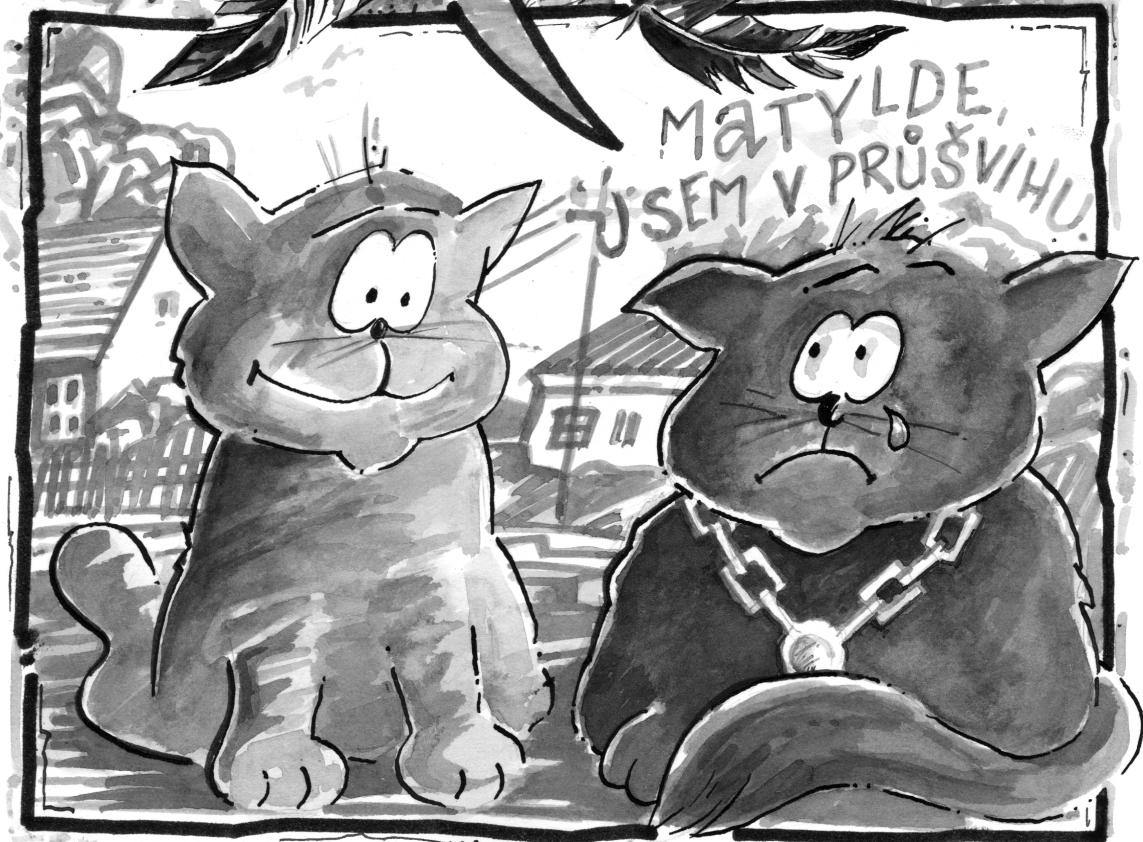
„Ale tenhle nemocný nebyl!“ ohradil se.

„A jakpak to víte, když jste ho viděl prvně?“

„Tak úplně to nevím, ale myslím si to. Kde by se tu vzal ne-
mocný pták?“

Zkoušel jsem ho. Věřil jsem mu ale každé slovo. Byl tak roz-
třesený, že by lhát nedokázal. Pokoušel jsem se ho uklidnit.
„Třeba to vaši nemysleli vážně. Třeba to řekli jen tak, aby vás
postrašili.“

„Já si stejně myslím, že jim o toho ptáka zas tolik nešlo,“ stěžoval si. „Spíš o tu jejich zahradu. Pořád ji sekají. Střihají stromy. Sázejí kytky. Ani si na ní nemám kam zalízt. Pořád mě okřikují. Nepocházej to! Nepošlap to! Nezválej to! A pak tam najdou tohle.“

„Ale jděte, třeba to nebude tak hrozný,“ utěšoval jsem ho.

„Jo – nebude,“ povzdechl, „křičí na mě. A mluví o útulku. Že prý mě tam pošlou, když dělám nepořádek a vraždím ptáčky. Já, a vraždit. Věřil byste tomu?“

Na vraha vážně nevypadal. „Nevěřím tomu,“ ujišťoval jsem ho, „a chápu vás. Vím, co lidi dokážou, když si něco vezmou do hlavy.“

Vrah jistě nebyl, toho ptáka by dokázal leda tak zalehnout.

„Určitě se mě chtějí zbavit,“ fňukal, „tohle jim přišlo jako na zavolanou. Hodí to na mě... Nedávno říkali, co toho sežeru. Sežeru, říkali... já podle nich žeru...“

„Nechte toho,“ zabručel jsem, „sebelítost smrdí. Když vám koupili zlatý řetěz, tak se vás jen tak nezbaví.“

„Myslíte?“ pochyboval.

„Řekl bych, že vás mají rádi. Nikdo ale není štěstím bez sebe, když najde na vlastní zahradě mrtvolu.“

Posmrknul. „To mi nemusíte vykládat.“

„A kde ten pták leží? Ukážete mi ho?“

Prošli jsme pod naší tují. Stojí až u plotu a já strašně rád koukám do její koruny. Je v ní spousta větviček a stínů, je v ní všechno, co si jen můžete představit. Stačí se jen pořádně dívat.

Protáhli jsme se pod pletivem, které dělí naše pozemky, a přeběhli dlažbu pod přístřeškem na auto. Mají zahradu o dost větší,

ale takovou obyčejnou, uspořádanou do pravidelných záhonků. Trochu připomíná vypranou a vyžehlenou zástěru. V létě na ní pořád něco kvete. Trávu sekají třikrát týdně. Smrčky pečlivě stříhají. Každou pampelišku vydlobnou. Nikde není tmavý koutek, kam by si mohl kocour lehnout a odpočívat. Dokonce i přečnívající stébélka odstřihávají nůžkami.

Čert doběhl až do středu travnaté plochy a tam se zastavil. „Tady to bylo,“ ukázal.

Očichal jsem trávu kolem a našel jen jedno malé prachové períčko. „Teď už tu ale nic není.“

„To naši, oni –“

„Pamatujete si, jak ležel?“

„Na to nikdy nezapomenu,“ povzdechl. „Do konce života se mi o tom bude zdát.“

„Tak ukažte.“

Položil se na zem a zůstal na zádech. Rozhodil tlapky do stran, hlavu vytočil ke straně a vyplázl jazyk. Pak ještě obrátil oči v sloup, až z nich zářilo bělmo, a křečovitě napjal tělo. Vydržel tak několik vteřin a pak se uvolnil. Položil se na bok a zakvílel. „To se ani ukázat nedá,“ zajíkl se. „Všude měl rány, všude. Jako by ho zabil šílenec.“

„Jen klid,“ vzal jsem ho za tlapu. „A kam se teda podělo to tělo?“

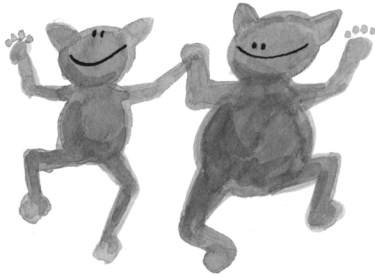
„Víte,“ řekl, „naši se ráno pohádali. Strašně na sebe křičeli. Dohadovali se, kdo z nich ho odklidí. A... oni ho nechtěli dát do vlastní popelnice. Strašně dbají na pořádek. Můj domácí musel jít až ke hradu a vyhodit ho tam do té velké nádoby, co v ní mají odpadky... A když se vrátil, uhodil mě a začal mluvit o útulku.“

„Třeba byl jenom rozčilený,“ konejšil jsem ho. „Ale poslyšte, to tělo musím za každou cenu vidět. Určitě tam ještě leží. Může nám pomoci ve vyšetřování. Bez něho se dál nepohneme. Vlastně je to ta nejdůležitější stopa.“

„To není problém. Klidně vám ukážu cestu,“ nabízel se Čert. „Víte, chodím tam dost často. Mám rád tu vůni kolem.“

Kapitola 2

Kousek od našeho domku vážně stojí nový hrad. Má věž, hradby. Ne, nevymýšlím si, a ani jsem se nezbláznil. Je to takový velký dům, co skutečný hrad tak trochu připomíná. Ten člověk, co si ho tam postavil, si to aspoň myslí. A tak tomu všichni v okolí říkají také hrad, asi aby mu nekazili radost, když už ho to stálo tolik peněz. Lidi mají někdy šílené nápady, o tom by se dalo dlouze povídat.

Voňavý ten hrad ale vážně je. Jako když má domácí vytáhne z trouby pečenou sekanou. Na velké zahradě se pasou ovce a o kus dál krávy. Je tam dokonce i malý rybníček a v létě u něj kvákají žáby.

Nabral jsem do čumáčku všechny ty vůně a popoběhl.

„Tak támhle to je,“ ukazoval Čert tlapkou, „támhle ho naši vyhodili. Tam do té velký bedny.“

Běželi jsme podél hradní zdi až k místu, kde byl výklenek se

stříškou. Pod ní stál černý kontejner. Byli jsme už jen kousek od něho, když v něm cosi hlasitě zaharašilo. Čert přibrzdil a celý zbledl. „Co je to?“ děsil se. „Slyšel jste to taky? Snad ten –“

„Ale jděte,“ usmál jsem se, „leda jeho duch.“

Zazněla temná rána. Zpod poklopu vypadl kovový válcovitý předmět a se zaduněním dopadl na dlažbu. Hned za ním se vynořil obrovitý kocour Mongol a pružně seskočil dolů. Kam se na něj hrabal Čert. Ramena měl širší než garáž pro dvě auta a tlapy jako boxerské rukavice. Zahlédl nás, položil jednu packu s obrovitými drápy na válec a přitáhl si ho k sobě. Jasně dával najevo, komu ten nález patří. Bylo to zaručeně největší a zřejmě i nejtupější zvíře v širokém dalekém okolí.

Chvíli nato vystrčil hlavu přes okraj kontejneru mrňous Číňan. Nerozlučná dvojice. O co byl Mongol větší než ti ostatní, o to byl Číňan menší. Mohl by být kocourek na mazlení. Do postele. Kdyby to nebyl tulák, který o olizování kožíšku ví jen z doslechu. Prostě takový malinkatý strakáč s nohama do O. Bez Mongola nedal ani ránu. Za uchem měl v tu chvíli ovadlý salátový list a v kožichu spoustu prachu. Otřásl se jako pes.

„Heleďme, koho tu máme,“ řekl pištivým hláskem, „něco jste si tu zapomněli?“

„No dovolte,“ ohradil se dotčeně Čert a vypjal hrud' se zlatým řetězem, „já se v popelnicích nepřehrabuju.“

„Jen se moc nenafukuj,“ zabručel Mongol, „asi nevíš, co je hlad.“

„Tak copak tu hledáte?“ kvíkal Číňan a dál se čistil jako pes. „Ale předem vám říkám, že sami máme málo.“

„Tady soused Matyld vyšetřuje jeden případ...,“ vykládal dlou-

ze Čert a doufal, že se tak snáz zapomene na jeho zaváhání před tajemně harašícím kontejnerem.

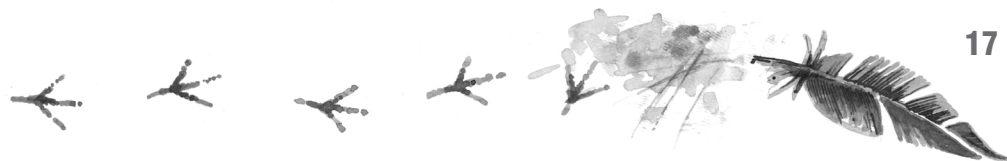
„Matyld,“ vyprskl Číňan, „tedy poslyšte, to je dost hrozný jméno.“

Na posměšky jsem byl zvyklý. Přešel jsem je s kamennou tváří, odkašlal si a úředně spustil: „Kocouři, potřebuju se vás na něco zeptat. Vlastně jste se stali svědky kriminálního činu...“

Čert k tomu důležitě přikyvoval.

„Svědky?“ podivil se Číňan.

„Já mám konzervu, šéfe,“ sdělil nám v tu chvíli hrdě Mongol. „Vytáhl jsem ji z tý popelnice úplně sám a je na ní namalovaný prase. To v ní bude asi maso, vidíte?“ vyzvídal.

„No ano, jistě,“ potvrdil jsem mu jeho odhad, „asi vepřové ve vlastní šťávě. Bývají tam kousky masa, trochu tuku, nějaká voda,“ popisoval jsem důkladně, protože s Mongolem to jinak nešlo.

Postrčil kulatou plechovku tlapkou a zíral, jak se valí po cestě. Nad něčím dlouze uvažoval. „A neuměl byste to vyndat ven? Koukejte,“ řekl a otevřel na mě svůj obrovský chřtán, „už jsem si o to ulomil kus zubu.“

„Na to musíte mít otvírák,“ vysvětloval mu povzneseně Čert.

Mongol si přitáhl plechovku zase k sobě a cvakl o ni drápem. „A vy víte, kde ho vzít?“

„Stejně vám k ničemu nebude,“ pokračoval Čert.

„Jak to, že ne, dyť jste právě říkal –“

„Nebude vám k ničemu, protože nemáte ruce.“

„Aha,“ řekl Mongol, „to tedy nemám. A nějak jinak by to nešlo?“

„To pochybuju,“ zabručel Čert.

„Já bych možná věděl, jak na to,“ pokoušel jsem Mongola.

„Musíte mi jen odpovědět na pár otázek.“

„A pak nám tu plechovku otevřete?“ zajímal se. „Anebo nám aspoň poradíte?“

Přikývl jsem.

„No tak se teda ptejte.“

„Hledáme jednoho ptáka,“ vysvětloval jsem jim.

„Ptáka?“ podivil se Číňan.

„Mrtvého ptáka.“

„Jo mrtvého,“ opakoval s pochopením, „ještě jste nesnídali.“

„Ne,“ ohradil jsem se. „Jen chci zjistit, kdo ho zabil.“

Mongol zavrtěl nechápavě hlavou. „Vy hledáte mrtvého ptáka, abyste zjistil, kdo ho zabil?“

„Na poli je plno mrtvejch ptáků,“ nabízel Číňan.

„Ale my hledáme jen toho jednoho určitého. Tady Čertovi domácí ho vyhodili do tohohle kontejneru.“

„Žádnýho ptáka jsem tu neviděl,“ kroutil hlavou Číňan, „ani živýho, ani mrtvýho. Jen tenhle krásnej kus špeku. Koukejte, šéfe,“ chlubil se a vystrčil nažloutlou zkroucenou kůži přes okraj odpadové nádoby.

„Já taky ne,“ přidal se Mongol, „já mám jen tuhle konzervu s masem a potřeboval bych ji otevřít. Kdybyste nám teď řekl, jak na to –“

„Tak vy teda hledáte nějakýho vraha, co zabíjí ptáky?“ Číňanovi to přece jen vrtalo hlavou.

„No ano, jinak z toho obviní tady kocoura Čerta a půjde kvůli tomu do útulku.“

„Jo tak,“ řekl Číňan. „Teď tomu začínám rozumět. A neudělal to třeba nějakej pes? To jsou pěkný potvory. Nedávno mě jeden málem kousnul. Kdybych včas nevylezl na strom, tak nevím, nevím.“

„Pes se k Čertovi na zahradu nedostane,“ namítl jsem, „mají dobrý plot. Tam se žádný pes neprotáhne.“

„A co lidi?“ pronesl zamyšleně Mongol. „Před časem jsem úplně náhodou ležel u jedněch pod terasou. Bavili se o tom, že mají na oběd španělskýho ptáčka. Mrknul jsem na něj, když na chvíli odešli. Jen jsem olízl omáčku, a už mě hnali,“ vykládal dotčeně. „Co vám ti lidi všechno nesežerou. Když dokážou spořádat ptáky z kdovíjaký ciziny, mohli by dostat zálusk i na ty naše.“

„Ale tohle byla odporná vražda. Lidi ptáky takhle nezabíjejí,“ vysvětloval jsem jim. „Tohle muselo udělat zvíře.“

„Stejně tu žádný pták není, a ani nebyl,“ tvrdil Číňan, „možná ho už odvezli. V tom kontejneru je jen pár věcí po dně.“

Vyskočil jsem na víko a nahlédl dovnitř. Měl pravdu, dva tři pytle z plastu rozpárané kočičími drápy, pár lahví od vína, co patřily do kontejneru vedle, a oschlá zelenina.

„A teď bysme se zase mohli začít bavit o tý my konzervě,“ nechtěl se nechat odbýt Mongol. „Tak jakpak ji asi otevřeme?“

„Je tu jedna možnost,“ podvolil jsem se a zalitoval vlastního nápadu. Asi jsem měl být opatrnější. Mongol byl schopný pro tu plechovku nasadit i vlastní život. „Ale možná byste měl spíš někoho požádat. Je to totiž dost nebezpečné.“

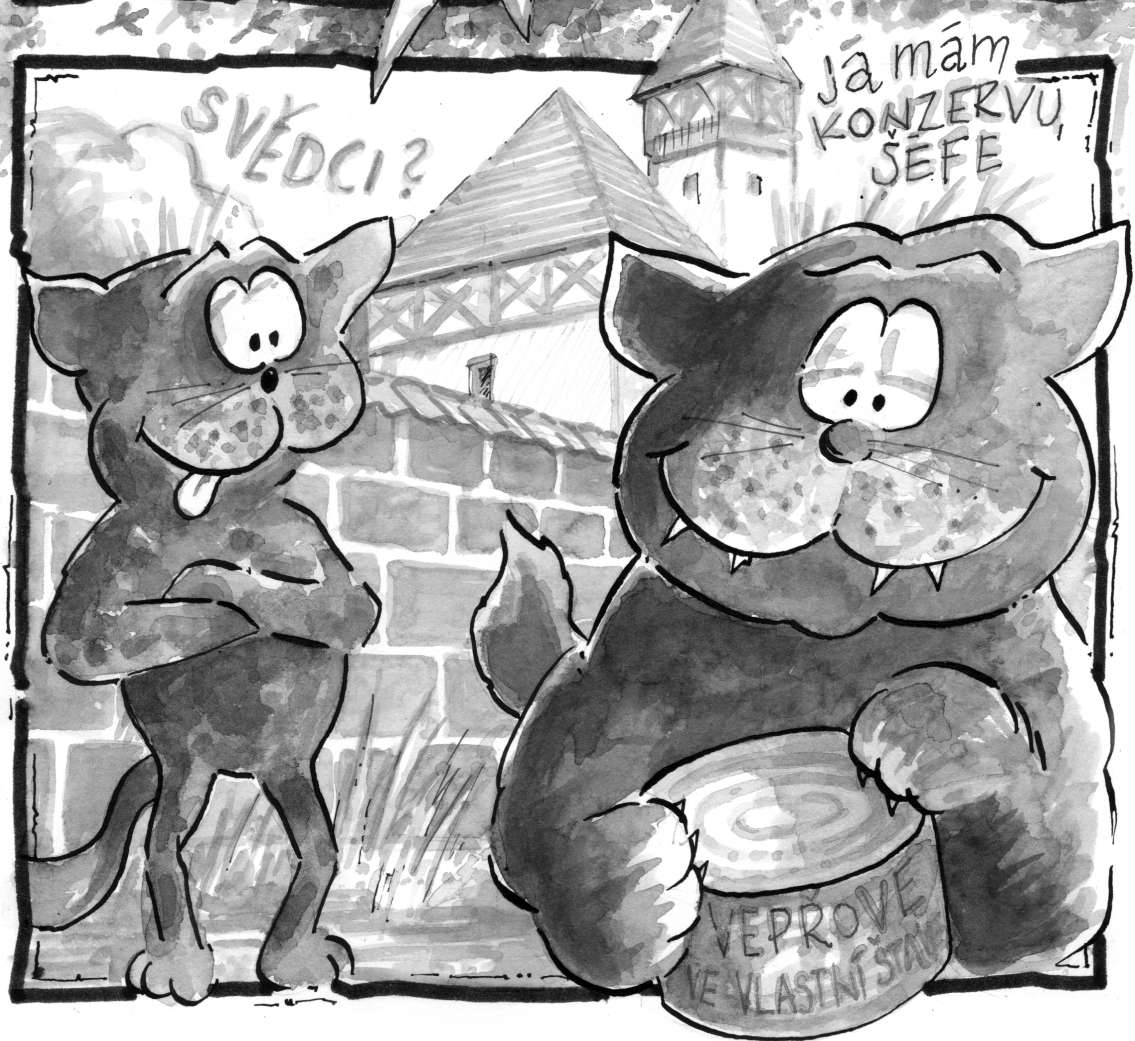
„Já mu pomůžu,“ nabízel se Číňan, „my si tak jeden druhému pomáháme, vid’?“

„Ale já to zvládnu,“ tvrdil Mongol. „Takovou malou plechovku dokážu sníst i sám.“

„No, víte,“ pokračoval jsem, „nejlepší bude, když ji položíte na silnici a počkáte, až pojede nákladní auto. To ji rozmáčkne a všechno, co vyteče ven, můžete pohodlně sníst. Ale je to doopravdy dost ošemetný.“

„To tedy je,“ potvrdil Mongol. „Ale pro mě je to brnkačka. Když se pořádně rozhlídnu... Když...,“ začal rozebírat, jak nejlíp na auta vyzrát. Vysvětloval nám, jak rychle jezdí, jak jsou velká a co by se mohlo stát, kdyby včas neuhnul. „A ještě něco vám povím. Jednou jsem přebíhal silnici a jedno takový auto na mě najíždělo, stačil jsem sebou jen mrsknout a takhle se narovnat,“ vyprávěl a předehrával. Vyšpulil břicho a prohnul se jako luk.

„Blatník mi šmrncnul po chlupech na zádech. Tady to bylo,“ ukazoval, „já si tam moc nevidím. Klidně tam můžu mít nějakou jizvu. Já se totiž vůbec ničeho nebojím.“ Dokončil svou dlouhou řeč a teď už bez dalšího otálení postrčil plechovku s vepřovým ve vlastní šťávě směrem k silnici.

Trochu mě z toho zamrazilo. Na svědomí jsem ho skutečně mít nechtěl. „Víte, já si ale stejně myslím, že byste o to měli požádat někoho, kdo se v autech víc vyzná.“

„Jako třeba vás, jo?“ šklebil se Mongol. „Kdo ví, jestli tu vážně něco vyšetřujete. Ten černouš z té mé plechovky nemůže spustit oči.“

Čert nasucho polkl a mlčel.

„Takovej tirák by nám ji otevřel natošup,“ uvažoval nahlas Číňan. „A támhle po silnici jezdí. Nedávno jsem slyšel, že se tam jeden s kuřaty vymáznul. Převrhnul se, ucpal silnici. Kuřata se vysypala a –“

„Já to nechápu,“ skočil mu do řeči Mongol, „proč za ten volant lezou, když to neuměj.“

„Ale voni byly mražený,“ podotkl Číňan.

„Jo tak,“ zarazil se Mongol, „tak oni se jen vezly. A nezůstalo tam třeba nějaký ležet?“

„Kdepak,“ řekl Číňan, „zase je všechny sebrali a naložili.“ Nepřestával se zalíbením sledovat Mongolovu konzervu. Uši mu samy od sebe stříhaly, jak mu to v hlavě šrotovalo. Najednou mu zajiskřilo v očích. „Poslyšte, já mám nápad. Co to udělat jinak? Co kdybysme tu plechovku strčili někomu přímo pod kolo, když auto ještě stojí? Počkáme, až popojede. To se nám přece nemůže nic stát.“

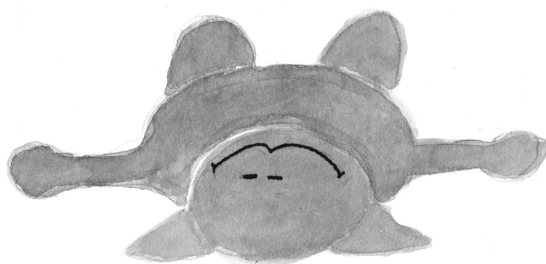

Mrknul jsem na Čerta. Tady jsme byli s vyšetřováním hotovi. Nic dalšího nám už říct nemohli. „Tak to je vážně skvělý nápad,“ pochválil jsem ho, „to zkuste. Ale my už zase půjdeme,“ loučil jsem se, „máme toho ještě dost na práci.“

Domů jsem ale stejně doběhl pozdě. Auto našich bylo pryč, všechna okna zavřená, dveře zamčené. Do kanceláře v dutině pod starým křeslem jsem se už nedostal. Původně jsem si chtěl naškrábat několik poznámek, teď nezbylo než narychlo měnit plány.

Čert se odplížil domů. Prý že se podívá do své misky. Pořád doufal. Co kdyby mu do ní přece jen hodili hrst granulí a odpustili mu? K ničemu mi už nebyl, a tak jsem ho propustil.

Rozložil jsem se na terase, na místě, kam svítí slunce, přivřel oči a začal přemýšlet.

Kapitola 3

Říkat kocourovi Matyld je asi dost zvláštní, viďte? Jméno si ale nikdo nevybírá. Dostane ho a musí si s ním nějak poradit. To, jak jsem k tomu svému přišel já, znám jen z vyprávění. Ale slyšel jsem ten příběh tolikrát, že o přejmenování neuvažuju. Zvykl jsem si. Prostě už zůstanu navěky Matyldem a nic s tím nenadělám.

To jsem byl ještě malé koťátko. Bydlel jsem někde, nevím kde. Ocásek mi na konci zlámal někdo, nevím kdo. A na silnici jsem se zatoulal, nevím proč. Někde jsem ale žít musel. Občas přemýšlím o tom, jestli by mi tam nebylo líp. Když se ale změní počasí a mě začne bolet zhojená rána, mám v tom jasno. U našich se mi zatím nic nestalo. Jsou celkem snesitelní. Jen mi občas předhazují, že nejsem správný a pořádný kocour. Ten prý stáčí ocásek kolem těla a nenechává ho rovně za sebou jako já. Oni naštěstí dávají pozor. Zatím mi ho ještě ani jednou nepřišlápli.

Já ale jednou vyšetřím veliký případ a oni s těmi řečmi přestanou a začnou si mě vážit.

Naši mě našli, když se jednou v mlze vraceli veselí domů z oslavy. Vyprávěli mi, že se jim tak líbila, že kvůli tomu dokonce přešli autobusem o stanici dál. Museli v mlze a tmě jít pěšky po silnici kroučící se mezi poli. A tam na mě narazili. Stál jsem tam a mňoukal. Prý jsem byl ztracený. Já to ale tvrdit nemůžu, protože si vážně nic z toho, co bylo předtím, nepamatuju.

Cestou si mě důkladně prohlédli. Zjistili prý, že jsem zrzavý, chytrý a krásný, a tak jsem skončil u nich doma. Usoudili, že jsem kočka, a proto mi dali jméno Matylida. Matyldem jsem se stal o několik měsíců později, když jim můj doktor vysvětlil, že jsem spíš kocour. Nebudu zapírat, v kocouří kůži se mi žije o dost líp. Já o tom vlastně nikdy ani nepochyboval. Ale nebýt toho doktora, měli by mě za kočku možná až do smrti.

Premýšlel jsem a ležel na sluníčku. Hřálo čím dál tím víc. Ledový vítr nefoukal. Možná jsem na chvíli i usnul. Když ale ta modrá Britka skočila na sloupek v rohu plotu, okamžitě jsem se probal.

Koukala na opačnou stranu a mě si ani nevšimla. Nebral jsem si to nijak osobně. Většina obyčejných kocourů a koček ji ani v nejmenším nezajímá. Prostě je taková. Dalo by se říct krásná, já ale na tyhle typy nejsem. Připadá mi moc chladná – kdybych se jí dotkl, zaručeně by mi k ní přimrzla tlapa.

Vždycky je vykartáčovaná a pečlivě učená. Na drápkách má francouzskou manikúru... Všichni kocouři z okolí na ní mohou oči nechat. Bydlí v domečku za námi a i ten je nóbl jako ona. Na zahradě mají anglický trávník, na fasádě z cihlíček popínavý

břečťan. O všechno se jim stará zahradník a v garáži parkují – ti jejich – dvě auta. Jedno je velké a druhé takové nízké, rychlé – říkají mu porsche. Můžou se z něj pominout. Někdy mám dojem, že ho mají radši než tu svoji Britku.

Myšlenky mi běžely hlavou a přitom jsem ji sledoval přivřenými očima.

Seděla na sloupku jako socha a mě napadlo, že na někoho čeká.

A vážně se k ní za chvíli připlížil kdosi, koho před mým pohledem kryl plot. Ani větévka se nepohnula, ani kamínek se neobrátil. Někdo ale teď pod tím sloupkem určitě stál.

Britka se konečně otočila a shora na toho slídila vrhla pohled všemocné královny. Zlobně sykla: „Počkej. Nebuď tak nedočkavý. Nechoď hned za mnou.“

Plavně seskočila do Čertovy zahrady, proběhla travou a vyskočila na plot na opačné straně.

Vybrala si cestu, kterou bych volil i já. Naše zahrady s domečky tvoří jakousi šachovnici a kočky se po nich pohybují jako figurky. Na políčko, vlastně na zahradu, kde bývá pes, by žádná dobrovolně nevstoupila.

A tak je vlastně každá cesta odněkud někam klikatou čarou. Vede totiž po bezpečných místech a větvemi stromů, kam by se žádný pes nikdy nevyškrabal. Je jediné štěstí, že si ty potvory musí lidi vodit na vodítkách. Ale záležet to na mně, přivazoval bych je řetězy k boudám, tak jak se to dělávalo kdysi. Nám kočkám by to určitě dodalo na sebevědomí.

Britka přeběhla cestu a ponořila se do spleti křovisek a vysoké trávy na jediné prázdné parcele. Zmizela mi z očí, úplně se na ní ztratila.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.